

Scris de newsreporter pe 25 iulie 2018, 09:58

Bomba in lumea culturala. Lucian Boia ar fi avut legaturi cu Securitatea

Istoricul Lucian Boia ar fi avut legaturi cu Securitatea. Este ceea ce sugereaza istoricul francez Catherine Durandin, unul din expertii recunoscuti in comunismul romanesc, in prezent expert analist in Ministerul Apararii din Franta, intr-un interviu publicat de Adevarul si preluat de Gazeta de Cluj. Durandin a facut aceste marturisiri si intr-un volum publicat de Editura Vremea, scrie Flux24.ro.

Lucian-Boia-2-1443.jpg

„A fost o luna in care am fost insotita fara pauza. Lucian Boia venea sa ma ia de la hotel la ora 8, ma insotea la biblioteca Academiei, se aseza langa mine, verifica fisele prin care solicitam lucrarile. Luam pranzul impreuna, plecam din nou impreuna la biblioteca, la sfarsitul dupa-amiezii ma insotea din nou la hotel. A fost inutil sa-i explic ghidului meu ca biblioteca imi era cunoscuta, stiam organizarea fisierelor, ca si drumul pana la hotel, si ca venisem ca sa-mi verific sursele si sa-mi pun la punct bibliografia tezei: nu m-a slabit deloc, indeplinindu-si constiincios sarcina, afirma Durandin.

Au fost zile lungi si, in mod paradoxal, solitare in aceasta companie permanenta care-mi interzicea, de fapt, sa intru in contact cu prietenii mei. Ma feream sa-i pun in pericol. Pe Serban Radulescu-Zoner, cu care m-am intalnit la sala de lectura de la biblioteca Academiei, Boia l-a repezit atunci cand mi-a propus sa mergem sa fumam impreuna o tigara in gradina. Nu am uitat formula: „Nu sunteti autorizat sa vorbiti cu doamna Durandin”,

i-a spus lui Serban,mai continua istoricul francez.

Ea a avut o bursa de studii in Romania la sfarsitul anilor 60 si mai apoi a revenit in Romania in 1980, unde l-ar fi cunoscut pe Lucian Boia, care era insarcinat sa se ocupe de ea.

Catherine Durandin este scriitoare si profesoara de istorie la Institutul National de Limbi si Civilizatii Orientale (INALCO) si la Institutul Superior de Relatii Internationale si Strategice (IPRIS). Autorarea franceza este specializata in investigarea si analiza culiselor evenimentelor istorice care au marcat schimbari majore de curs in a doua jumatate a secolului al XX-lea. Ca specialista in istoria recenta a Romaniei, a publicat numeroase carti: „Nicolae Ceausescu. Adevaruri si minciuni despre un rege comunist“, „Istoria romanilor“, „Bucuresti. Amintiri si plimbari“, „Romania post 1989“, „Moartea Ceausestilor. Adevarul despre o lovitura de stat comunista“.

FRAGMENT DIN CARTEA CATHERINEI DURANDIN:

Mai 1980

Am ajuns la Bucuresti cu Air France la inceputul dupa-amiezii. O ploaie cenusie cade peste pista cenusie a acestui aeroport militarizat. Putina circulatie pe piste. Garzi militare de-a lungul intregii cladiri a aeroportului. Formalitati de intrare, pasaport, apoi asteptarea valizei, atmosfera este grea. Ma nelinisteste putin ca am cateva exemplare din revista in bagaje, dar, din fericire, valiza nu este deschisa, vamesul fiind ocupat sa scotoceasca cu grija geanta de voiaj a unui student african: cutii de tampax! Produs de igiena care lipseste in Romania, pe care studentul avea de gand sa le vanda pe piata neagra. Produs confiscat la vama. Imediat ce am intrat in sala aproape pustie a aeroportului, aud la megafon ca sunt rugata sa ma prezint in fata biroului de informatii. **ingrijorata, inaintez, un barbat inalt si solid, aproape gras, in jur de patruzeci de ani poate, ma saluta, imi intinde mana si se prezinta: Lucian Boia, universitar, istoric, desemnat sa ma „ajute” in cercetarile mele. Trebuie sa ma insoteasca la hotel, sa se informeze in legatura cu programul meu, pe scurt, sa ma „ajute”**L-am evocat pe acest ghid la inceputul povestirii mele, fara sa-l fi numit. Acum m-am razgandit. Scrierea aceasta se refera la memoriile mele romanesti. Am citat numele prietenilor, de ce sa nu dau in definitiv numele celui care nu mi-a fost deloc un neprieten, ci pur si simplu un universitar, ghidul oficial. Talentul lui tinut sub obroc s-a dezvaluit inca de la sfarsitul regimului de cenzura si autocenzura.

A fost o luna in care am fost insotita fara pauza. Lucian Boia venea sa ma ia de la hotel la ora 8, ma insotea la biblioteca Academiei, se aseza langa mine, verifica fisele prin care solicitam lucrarile. Luam pranzul impreuna, plecam din nou impreuna la biblioteca, la sfarsitul dupa-amiezii ma insotea din nou la hotel. A fost inutil sa-i explic ghidului meu ca biblioteca imi era cunoscuta, stiam organizarea fisierelor, ca si drumul pana la hotel, si ca venisem ca sa-mi verific sursele si sa-mi pun la punct bibliografia tezei: nu m-a slabit deloc, indeplinindu-si constiincios sarcina. Am avut conversatii pasionante, in afara oricarei discutii de ordin politic, ghidul meu era un erudit, indragostit de Jules Verne si foarte informat in privinta lucrarilor istoricilor francezi. Cateva distractii: vizita la Muzeul de arta amplasat in fostul Palat Regal, beneficiind de comentariile stralucite ale lui Boia despre impresionismul romanesc, o cina la restaurantul romanesc Caru' cu Bere, vechi han in cartierul Lipscani, fosta zona de negustori evrei si armeni, unde se manca in special carne de porc prea grasa.

Un ceai digestiv la el acasa, unde locuia impreuna cu mama. Nu mi-a prezentat-o pe mama lui,

pe care o auzeam deplasandu-se in camera de alaturi si vorbind cu un caine care latra din cand in cand. Surprinzatoare seara. Aflu ca Boia face parte dintr-o familie cu radacini italiene, de confesiune catolica. Boia imi marturiseste admiratia lui pentru opera lui Chaunu, istoric al Frantei moderne, foarte indepartat de marxism! Degustam feluri traditionale foarte fine. Din nou Boia imi vorbeste despre Jules Verne si despre apartenenta sa la Societatea Jules Verne din Franta. Ordinele la care se supunea Boia la vremea respectiva trebuie sa fi fost foarte stricte: la sfarsitul acelei faimoase seri, ghidul meu m-a lasat pana la urma sa ma intorc singura la hotel cu autobuzul. **Scufundata in ganduri, am uitat cu totul sa cobor la statia din apropierea Garii de Nord, unde trebuia, si am ajuns la cap de linie – o zona industriala, de unde am fost obligata sa refac traseul in sens invers... A doua zi dimineata, i-am povestit aceasta mica aventura si Boia s-a panicat! Ce-am cautat eu la statia de la cap de linie a acelu autobuz? Nimic, absolut nimic, a fost o greseala, datorata neatentiei.**

Au fost zile lungi si, in mod paradoxal, solitare in aceasta companie permanenta care-mi interzicea, de fapt, sa intru in contact cu prietenii mei. Ma feream sa-i pun in pericol. Pe Serban Radulescu-Zoner, cu care m-am intalnit la sala de lectura de la biblioteca Academiei, Boia l-a repezit atunci cand mi-a propus sa mergem sa fumam impreuna o tigara in gradina. Nu am uitat formula: „Nu sunteti autorizat sa vorbiti cu doamna Durandin”, i-a spus lui Serban. Asa incat singurele persoane pe care mi-am permis sa le vad fiindca mi-au spus ca la varsta lor nu mai riscau nimic, nu prezentau nicio importanta, au fost Elena si Dinu Haberman

Nu am uitat formula: „**Nu sunteti autorizat sa vorbiti cu doamna Durandin**”, a spus lui Serban. Asa incat singurele persoane pe care mi-am permis sa le vad fiindca mi-au spus ca la varsta lor nu mai riscau nimic, nu prezentau nicio importanta, au fost Elena si Dinu Haberman.

Am petrecut la ei seri lungi, tihnite, luminate trist, saracacios, intr-un decor nevoias, vorbind la nesfarsit despre Paris, unde Dinu studiasse Medicina, seri in care evitam prezentul, pentru a nu ne lasa perturbati de uratenia lui. Calatorie afectuoasa si increzatoare, alaturi de ei.

Prezenta ghidului meu ma umilea. il simteam, la randul lui plictisit si incordat. Am incercat sa fac pe inocenta, multumindu-i la nesfarsit pentru devotamentul lui, pana cand, agasat, mi-a spus ca-si facea datoria! („Romania mea comunista”, traducere Doina Jelea, Copyright Editura Vremea)

ADRESA: <http://crct.ro/nt2T>